

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΕΣ

1

“Ὡς φάτο, Τυδείδης δὲ μάλα σχεδὸν ἦλθε διώκων,
 μάστι δ' αἰέν' ἔλαυνε καταμαδόν· οἱ δὲ οἱ ἵπποι
 ὕψος' ἀειρεσθὴν ρίμφα πρήσσοντε κέλευθον.
 αἰεὶ δ' ἠνίοχον κόνις ραθάμιγγες ἔβαλλον,
 ἄρματα δὲ χρυσῶ πεπυκασμένα κασιτέρῳ τε
 ἵπποις ὠκυπόδεσσι ἐπέτρεχον· οὐδέ τι πολλὴ
 γίγνεται ἐπιώτρων ἄρματροχίη κατόπισθεν
 ἐν λεπτῇ κονίῃ τῷ δὲ σπεύδοντε πετέσθην.

(Ἰλιάς Φ, 499—506)

2

*Ἀριστον μὲν ὕδωρ, ὃ δὲ χρυσὸς αἰθόμενον πῦρ,
 ἅτε διαπρέπει νυκτὶ μεγάνορος ἔξοχα πλούτου·
 εἰ δ' ἄεθλα γαυρίεν
 ἔλδεαι, φίλων ἦτορ,
 μηκέτ' ἀελίου σκόπει
 ἄλλο θαλπνότερον ἐν ἀμέ-
 ρα φαεινὸν ἄστρον ἐρή-
 μας δι' αἰθέρος
 μηδ' Ὀλυμπίας ἀγῶνα φέρτερον αὐ-
 δάσομεν.

(Ἡϊόδαρος, Α' Ὀλυμπ.)

3

Εὐίππου, ξένε, τᾶςδε χώ-
 ρας ἴκου τὰ κράτιστα γὰς ἔπαυλα,
 τὸν ἀργῆτα Κολωνόν· ἐνθ'
 ἂ λῖγεια μινύρεται
 θαμίζουσα μάλιστα' ἀη-
 δὼν χλωραῖς ὑπὸ θάσσαις,
 τὸν οἰνῶπ' ἀνέχουσα κισ-
 σὸν καὶ τὰν ἄβατον θεοῦ
 φυλλάδα μυριόκαρπον, ἀνόλιον,
 ἀνήνεμόν τε πάντων
 χειμῶνων· Ἴν' ὃ βακχιώ-
 τας αἰεὶ Διόνυσος ἐμδατεύει,
 θεαῖσι ἀμφιπολῶν τιθήναις.
 θάλλει τ' οὐρανίας ὑπ' ἄ-
 χνας ὃ καλλιδοτρυς κατ' ἡμᾶρ αἰεὶ
 νάρκισσος, μεγάλαιν θεαῖν
 ἀρχαῖον οστεφάνωμ', ὃ τε
 χρυσαυγῆς κρόκος· οὐδ' αὖ-
 πνοι κρῆναι μινύθουσι
 Κηφισοῦ νομάδες ρεέ-
 θρων, ἀλλ' αἰέν' ἐπ' ἡματι
 ὠκυτόκος πεδίον ἐπινύσσεται,
 ἀκηράτῳ ξύν δμῶρῳ,
 στερνούχου χθονός· οὐδέ Μου-
 σᾶν χοροὶ νιν ἀπεστύγησαν, οὐδέ γ'
 ἂ χρυσάνιος Ἀφροδίτα.

(Σοφοκλής, Οιδίπλους ἐπὶ Κολωνῶν, 668—693)

4

Οὐκέτι δὴ πλωτοῖσι ἀγαλλόμενος πελάγεσσιν
 αὐχέν' ἀναρρίψω δυσσόθεν ὀρνύμενος,
 οὐδέ παρ' εὐσκάλλμοιο νεῶς περικαλλέα χεῖλι
 ποιφύσσω, τὰμᾶ περπόμενος προτομᾶ'
 ἀλλά με πορφυρέα πόντου νοτὶς ὥσ' ἐπὶ χέρσον,
 κείμαι δὲ ραδινὰν τάνδε παρ' ἠίονα.

(Ἀγύτη)

5

Τὸ ρ' ἦγ' ἐξανελούσα θυώδει κάτθετο μίτρῃ,

ἦτε οἱ ἀμδρσοῖοισι περὶ στήθεσσι ξερτο.
 ἐκ δὲ θύραζε κιοῦσα θοῆς ἐπεβήσατ' ἀπήνης·
 σὺν δὲ οἱ ἀμφίπολοι δοῖαι ἐκάτερθεν ἔβησαν.
 αὐτὴ δ' ἠνί' ἔδεκτο καὶ εὐποίητον ἰμάσθλην
 δεξιτερῇ, ἔλαεν δὲ δι' ἄστεος· αἰ δὲ δὴ ἄλλαι
 ἀμφίπολοι, πείρινθος ἐφαπτόμεναι μετόπισθεν,
 τρώχων εὐρείαν κατ' ἀμαξιτόν· ἀν δὲ χιτῶνας
 λεπταλέους λευκῆς ἐπιγουνίδος ἄχρις ἄειρον.

(Ἀπολλώνιος Ρόδιος, Ἀργοναυτικά, Γ 867—875)

6

*Ὄμματα μὲν χρύσεια, καὶ ὑαλόεσσα παρειή,
 καὶ στόμα πορφυρέης τερπνότερον κάλυκος,
 εἰρή λυγῶινῃ, καὶ στήθεα μαρμαίροντα,
 καὶ πόδες ἀργυρέης λευκότεροι θέτιδος·
 εἰ δὲ τι καὶ πλοκαμίαι διαστίλθουσιν ἀκαθαῖαι,
 τῆς λευκῆς καλάμης οὐδὲν ἀποστρέφομαι.

(Ἀνθολογία, Ρουφίνος)

7

—Ἀνάστα, ρόδον πάντερπνον, μῆλον μεμυρισμένον·
 ὃ αὐγερινὸς ἀνέτειλεν, δεῦρο ἄς περιπατῶμεν.
 Ὡς δὲ κιθάρας ἤκουσε τῆς ἠδονῆς ἢ κόρη,
 τῆς κλίνης ἐξεπήδησε, σφίγγει τῆς τὸ ζωνάρι.
 καὶ χαμηλὰ προκύψασα λέγει τὸν ἀγουρίτζην.
 —Ἐγώ, κύρκα, σὲ ὠνειδίσαι, δι' οὐ πολλὰ βραδύνας.
 ὡς ὀκνηρὸν καὶ ράθυμον πάντα νά σε ὠνειδίζω.

(Διγενῆς Ἀκρίτας, παραλλ. Κρυπτοφέρης, Δ. 436—440)

8

*Ἀσπρη ξανθὴ πανέμοστη, κύρκας τῆς ταξιδεύει,
 καὶ ὑπάγει ὃ κύρκας τῆς μακριά, καὶ τὸ ταξίδι μεγα.
 Καὶ ἡ κόρη ἀπὸ τῆ λύπη τοὺς μήνας καταρᾶται·
 —Νά κῆς, Φλεβάρη, φλέγεις με, καὶ Μάρτη, ἐμάρανές με.
 Ἀπρίλη ἀπριλοφόρητε καὶ Μά κατακαμένε,
 τὸν κόσμον κι ἂν ἐγέμισες τ' ἀθίτεια καὶ τὰ ρόδα,
 τὴν ἰδικὴν μου τὴν καρδίαν τοὺς πόνους καὶ τὸ δόκρουα.

(Ἰστεροβυζαντινὸ καταλόγι).

9

*Ἄχ τὸν πόθον μου χιονίζω
 κι ἄχ τὴν πεθυμιά μου ἀφταίνω·
 νέφος ἔχω ἀντὰδ διαβαίνω
 καὶ τὸν ἥλιον δέν βιγλίζω.
 Μὲ τὰ δάκρυα ψιχαδίζω
 κι ἴτσου, γοιὸν ἀναστενάζω,
 τοῦ Βοριᾶ καὶ Νότου μοιάζω
 καὶ καλὸν πιὸν δέν ὀλπίζω.

(Κυπριώτικα τραγούδια)

10

Στῶ γυναικῶ τ' ἀμμάτια τὸ θρονοὶ σου
 κρατεῖς, κι ὄκ τὰ χιονᾶτα κι ὀμορφά τως
 προσώπατα πληθαίν' ἢ μπόρεσι σου.
 Στὰ χρυσομένα κείνα τὰ μαλλιὰ τως,
 στὰ δροσερά τως στήθη τ' ἀσημένια,
 στὰ κοραλλένια χεῖλη τὰ γλυκιά τως
 πέτεσαι ὀλημερνίς...

(Γ. Χορτάζης, Ἐρωφίλη, Α 615-21, γιὰ τὸν Ἐρωτα)